

Pan Jaroslav Frolík se narodil 25. 1. 1933 v Berouně, kde také vyrůstal. Ve svém dětství poznamenaném druhou světovou válkou a složitou rodinnou situací si oblíbil příběhy Jaroslava Foglara a také se učil hrát na housle. Ke konci války nějaký čas pobýval u Berounky v místech, kam jezdil chalupařit Ota Pavel, v Luhu pod Branovem.

I přesto, že bylo jeho dětským snem stát se učitelem, nakonec nastoupil na družstevní školu a tři roky pracoval ve věhlasné textilní továrně Tiba. Následně prošel povinnou vojenskou službou, odkud se vrátil zpět do Tiby na pozici zásobovače a při zaměstnání začal studovat obchodní akademii. Svá studia pak završil šesti semestry na Vysoké škole ekonomické.

Ve svém volném čase se věnoval sportu. Sokol, skaut, lehká atletika, odbíjená, košíková – to vše vystřídal, avšak dva sporty ho zaujaly nejvíce – fotbal a tenis. S kopanou začal už v Luhu pod Branovem, kde začal hrát za místní klub a následně pak prošel několika berounskými kluby. Fotbalu zůstal věrný až do roku 1961. Profesionálně hrál také tenis, a to až do svých 68 let. Nezanevřel ani na kulturu. Hrál v ochotnickém divadle a byl amatérským zpěvákem. Jeho zájem o literaturu mu zůstal dodnes.

Postupem času se v již zmiňované textilní továrně vypracoval až na pozici vedoucího a po důkladném zvážení vstoupil do komunistické strany. Velmi ho však zasáhly události roku 1968, kdy se rozhodl sepsat petici, kterou následně předložil všem zaměstnancům továrny, kteří ji v drtivé většině podepsali. Za politické postoje byl nakonec z komunistické strany vyhozen a perzekvován. Musel opustit i práci v továrně, a tak pracoval, kde se dalo. Stálé zaměstnání se mu však najít nedařilo. Pracoval jako zásobovač v Kovodružstvu Žebrák, kde mu byla slíbena pozice vedoucího, tu však nakonec nezískal, a obdobnou situací si prošel i v Podbrdském stavebním družstvu. Jezdil také s nákladním vozem a ucházel se i o práci vedoucího městského kina v Berouně. Nakonec si však stálé zaměstnání našel v Agropodniku Beroun jako zásobovač, kde zůstal až do důchodu.

Dalším jeho významným obdobím v životě byl rok 1989. Tehdy totiž spoluzakládal koordinační centrum Občanského fóra v Berouně. Ke vstoupení do OF ho podle jeho slov vedla ztráta iluzí o komunistické straně, ztráta svobody pohybu a projevu a v neposlední řadě také útlak režimu nepohodlných osob. Nakonec však z Občanského fóra dobrovolně odešel, protože ve fóru začal převládat kariérismus, lži a osobní ambice straníků.

Dnes jako penzista žije poklidný život v panelovém domě v části Berouna zvané Hlinky, ale rozhodně nezahálí. Věnuje se literatuře a sleduje současnou politickou scénu. S vědomím svého vyššího věku tráví co nejvíce času s rodinou a jeho cílem je oslavit sté narozeniny.